

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. N. M. B.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2020, č. j. 41 A 61/2020 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakuba Backy, advokáta se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, **s e u r č u j e** částkou ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2020, č. j. KRPB-199513-21/ČJ-2020-060027. Tímto rozhodnutím žalovaná dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila stěžovatele za účelem jeho přemístění podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba trvání zajištění byla stanovena na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Důvodem zajištění stěžovatele byla existence vážného nebezpečí útěku, neboť stěžovatel na území České republiky přicestoval neoprávněně; současně bylo zjištěno, že dne 18. 9. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 10. 2020 v 19 hodin se stěžovatel dostavil na Obvodní oddělení policie Hustopeče s tím, že je nelegální migrant a na území České republiky se dostal v kamionu. Téhož dne byla na místo vyslána hlídka žalované, která při prověření stěžovatele zjistila, že kromě kopie identifikační strany pasu státu Západní Sahara č. X, u sebe neměl žádný doklad totožnosti; stěžovatel nedisponoval ani oprávněním k pobytu. Lustrací v systémech policie nebyl ke stěžovateli nalezen žádný záznam; z důvodu podezření na nelegální pobyt na území České republiky byl stěžovatel dne 20. 10. 2020 podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn a eskortován žalovanou k provedení dalších úkonů. Žalovaná následně v informačním systému EURODAC zjistila, že stěžovateli byly snaty otisky prstů z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 9. 2020 v Rumunsku; prostřednictvím odpovědi rumunské policie zaslané v rámci policejní spolupráce byla tato skutečnost potvrzena s tím, že stěžovatel vstoupil na území Rumunska nelegálně.

[3] Dne 21. 10. 2020 stěžovatel za přítomnosti tlumočníka do arabského jazyka vypověděl, že cílem jeho cesty bylo Španělsko, kde žije jeho manželka. Před odjezdem z vlasti žil v uprchlickém táboře na hranicích s Alžírskem, jeho rodiče se tam před lety přestěhovali kvůli válce. Na cestu do EU se vydal již před rokem. Nejprve se dostal do Turecka, odtud pokračoval přes Řecko, Albánii, Černou Horu, Bosnu a Hercegovinu do Rumunska; tam požádal o azyl a strávil zde 26 dní. Řekli mu ale, že Rumunsko musí opustit a nemůže žádat o azyl jako občan Západní Sahary, protože Rumunsko tento stát neuznává. Stěžovatel se proto ukryl do českého kamionu a po několika hodinách vystoupil někde na dálnici u čerpací stanice v blízkosti Hustopečí; cestoval ukrytý v podvozku kamionu a řidič o něm nevěděl.

[4] V souladu s čl. 16 odst. 5 nařízení Dublin III byl zahájen postup o přijetí stěžovatele zpět do Rumunska, které žádosti o jeho přijetí zpět vyhovělo dne 6. 11. 2020. S ohledem na shora uvedenou dobu zajištění a potřebu dalších úkonů směřujících k předání stěžovatele žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020 prodloužila dobu zajištění o 28 dnů.

[5] Proti shora uvedenému rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání do Rumunska podle nařízení Dublin III podal stěžovatel žalobu, v níž uplatnil v zásadě jediný žalobní bod. Namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila uskutečnitelnost účelu zajištění, tj. předání žalobce do Rumunska, a to: (1) kvůli existujícím systémovým nedostatkům azylového řízení a přijímacích podmínek a (2) s ohledem na pandemii nemoci Covid-19.

[6] Krajský soud žalobu stěžovatele neshledal důvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

[7] V odůvodnění krajský soud odkázal na to, že stěžovatel v rámci řízení před žalovanou nenamítal nedostatky rumunského azylového systému; tuto námitku uplatnil až v žalobě. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je přitom dle soudu zřejmé, že žalovaná o

pokračování

systémových nedostatcích rumunského azylového systému neví a ani z její úřední činnosti nemá informace, že by takové nedostatky v Rumunsku existovaly. Žalovaná se přesto touto otázkou zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému, které by bránily předání žalobce, v Rumunsku nedochází. Pro účely posouzení této otázky si obstarala i aktuální zprávu Ministerstva vnitra; primárním zdrojem tohoto materiálu je zpráva AIDA, tj. ten samý zdroj, na který v žalobě odkazoval žalobce. Ačkoliv z této zprávy vyplývají určité nedostatky (např. špatná kvalita tlumočení, praktické překážky v přístupu na trh práce, nedostatky při identifikaci zranitelných osob), nelze říct, že by žadatelé byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Krajský soud dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku s tím, že doposud nebylo rozhodnuto, že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Z okolností případu rovněž nevyplývá, že by stěžovatel byl zranitelnou osobou.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani související námitce, podle níž žalovaná dostatečně neposoudila uskutečnitelnost účelu zajištění v kontextu zhoršující se epidemiologické situace a nárůstu počtu případů onemocnění Covid-19. Soud uvedl, že tento problém se Rumunska netýká o nic méně než ČR, neboť pandemie nemoci Covid-19 je od počátku roku 2020 celosvětovým problémem. Aby epidemiologická situace na území Rumunska představovala překážku předání stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by natolik negativně ovlivnit přijímací podmínky, že by jejich stav představoval riziko nelidského či ponižujícího zacházení; tuto skutečnost stěžovatel v řízení před žalovanou vůbec netvrdil a v žalobě ji namítá jen obecně. Stěžovatel nijak blíže nevysvětlil, z čeho usuzuje, že by situace v Rumunsku měla být o tolik horší než v ČR.

[9] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodu vady řízení před správním orgánem (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Věcně v podstatě zopakoval část obsahu své žaloby, tj., že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém systému jsou dány systémové nedostatky, které činí vydání stěžovatele do Rumunska nepřijatelným. Stěžovatel v této souvislosti připomněl, že podle judikatury je domněnka, že státy dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, vyvratitelná. Posouzení žalované i soudu je však zcela obecné a typizované, přičemž žalovaná i soud rezignovaly na individuální posouzení jeho případu. Za tím účelem si měly žalovaná i soud opatřit přesné a aktuální informace; napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel dále odkázal na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, bod 104, podle něhož je povinností předávajícího státu je provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, podle stěžovatele spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování těchto žádostí, přičemž stěžovatel v tomto ohledu poukázal na ustanovení čl. 12 odst. 1 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Přetížení azylového systému vede mj. k neschopnosti

rumunských orgánů zajistit adekvátní potřeby všem žadatelům o mezinárodní ochranu. Stěžovatel nadále setrvává na svém názoru, že nebylo možné jej předat do Rumunska, neboť tamější situace a stav azylové procedury vzbuzuje pochybnosti o absenci hrozby nelidského a ponižujícího zacházení; nadto není zřejmé, do jaké míry by byly rumunské státní orgány schopny žádost o azyl řádně posoudit tak, aby bylo dosaženo mezinárodních závazků včetně zásady *non-refoulement*. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalované, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaná se k předložené kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou věci je otázka zákonnosti zajištění stěžovatele za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie. K zajištění stěžovatele přistoupila žalovaná poté, co provedla kontrolu jeho pobytové historie na území EU. Dospěla přitom k závěru, že jsou naplněny předpoklady uvedené v zákoně o pobytu cizinců a nařízení Dublin III.

[14] Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III „[č]lenské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření“.

[15] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie“, jímž je v současné době nařízení Dublin III. Podle odst. 3 „[n]elze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení“.

[16] Podle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III se pro účely tohoto nařízení „nebezpečím útěku“ rozumí „existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout“.

[17] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo

pokračování

použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“.

[18] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem připomíná, že pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (tj. státu, do kterého bude cizinec následně předán) svěřil zákonodárce Ministerstvu vnitra, nikoli žalované – viz § 8 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná má pouze pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být do příslušného členského státu předána. Zajištění cizince totiž není účelem samo o sobě – jedná se o prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě předání do jiného členského státu Evropské unie.

[19] K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: *„Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“* S ohledem na uvedené nelze po žalované spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešila veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaná není povinna explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince. Jinými slovy, zevrubné ověření, zda je přemístění cizince do jiného členského státu realizovatelné (z hlediska překážek na straně cizince anebo z jiných důvodů - např. ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III či ze zdravotních důvodů – viz rozsudek SDEU ze dne 16. 2. 2017, ve věci C – 578/16 PPU, C. K., H. F., A. S. proti Slovinské republice, podle něhož článek 4 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že *„za okolností, kdy by přemístění žadatele o azyl, který trpí obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním, s sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské a ponižující zacházení ve smyslu uvedeného článku“* probíhá až v samotném řízení o předání cizince. Uvedené samozřejmě neznamená, že žalovaná může rezignovat na své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem si opatřit dostatečné množství podkladů v rozsahu nezbytném pro posouzení existence podmínek pro zajištění cizince. Žalovaná je v řízení o zajištění podle výše citovaného ustanovení povinna zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem, které jsou podstatné pro rozhodnutí o zajištění.

[20] Žalovaná žádné potenciální překážky předání stěžovatele do Rumunska neshledala, a proto ho zajistila na dobu 32 dnů a následně tuto dobu prodloužila o 28 dnů. Ve vztahu k otázce systémových nedostatků v Rumunsku primárně vycházela z vyjádření stěžovatele, který během výsledku před správním orgánem vypověděl, že požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kde mu také byly odebrány otisky prstů; stěžovatel v Rumunsku nechtěl zůstat, neboť nějaký pracovník v táboře pro cizince mu měl sdělit, že Rumunsko neuznává stát Západní Sahara, a pokud chce stěžovatel požádat o mezinárodní ochranu, může tak učinit jako občan Maroka. S tím však stěžovatel nesouhlasil. Vůči rumunskému azylovému systému stěžovatel žádné námitky neuplatnil; učinil tak v žalobě, a to s poukazem na čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III.

[21] Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.

[22] Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21: „Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. (...) Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Dále v citovaném rozsudku soud konstatoval, že „[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 - 87).“ K tomu lze odkázat i na krajským soudem citované závěry v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, č. 3773/2018 Sb. NSS.

[23] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel námitku systémových nedostatků před žalovanou neuplatnil, nicméně žalovaná však tuto otázku s odkazem čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zkoumala (str. 5 a 6 rozhodnutí). Konstatovala, že z úřední činnosti a z dostupných informací (stanoviska UNHCR, rozhodnutí evropských či vnitrostátních soudů apod.) jí není známo, že by azylové řízení v Rumunsku vykazovalo

pokračování

systémové nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaná rovněž zmínila činnost rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, spolupracující s UNHCR, a poukázala na informace uvedené v evropské azylové databázi AIDA, mapující azylové procedury jednotlivých zemí. Žalovaná si rovněž vyžádala od Ministerstva vnitra zprávu o fungování azylového řízení v Rumunsku ze dne 13. 8. 2020, která byla založena do spisu. Shodně s krajským soudem lze uzavřít, že by tato zpráva připouští určité nedostatky, nelze z ní dovodit, že by žadatele o mezinárodní ochranu vystavovaly riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Takové odůvodnění lze vzhledem k okolnostem případu považovat za dostatečné; odpovídá požadavkům judikatury, podle které se jedná o posouzení předběžné a otázka systémových nedostatků nemusí být v tomto typu rozhodnutí vyřešena detailně a zevrubně. Pro úplnost zdejší soud poznamenává, že z rozhodovací praxe správních soudů a správních orgánů ani z dalších dostupných informací nevyplývaly žádné poznatky o tom, že by cizinci nemohli být předáváni do Rumunska z důvodů ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 – 30, ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 123/2018 – 26 a ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 – 37). S ohledem na konkrétní okolnosti nelze dovodit, že by stěžovateli předáním do Rumunska hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.

[24] Od uvedené judikatury nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit, a proto se ztotožnil se závěry krajského soudu, které na uvedenou judikaturu do značné míry stojí. Zohlednil rovněž to, že stěžovatel brojí proti rozhodnutí o zajištění, kdy dochází pouze k předběžnému posouzení možnosti předání do jiného členského státu EU. Nad rámec řečeného zdejší soud podotýká, že dovozuje-li stěžovatel systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku ze skutečnosti, že Rumunsko neuznává jako stát Západní Saharu, lze doplnit, že ani Česká republika (ani žádný jiný stát EU) Saharskou demokratickou republiku nikdy neuznala, nemá s ní navázány diplomatické styky a nijak ji nepodporuje. Skutečnost, že mělo být stěžovateli sděleno nějakým pracovníkem v táboře pro cizince, že Rumunsko neuznává stát Západní Sahara, nijak nepresumuje, že by se Rumunsko žádostí stěžovatele nezabývalo, resp., že by jeho žádost nebyla posuzována a že by s ním nebylo vedeno azylové řízení.

[25] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že podanou kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované ovšem žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[27] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 41 A 61/2020 – 21, ustanoven zástupce - advokát JUDr. Ing. Jakub Backa; dle § 35 odst. 9 s. ř. s. zástupce

ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Zástupci stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] - sepsání kasační stížnosti - ve výši 3100 Kč a související režijní paušál (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) ve výši 300 Kč; celkem 3400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, tato částka se navyšuje o tuto daň ve výši 21 % (§14a advokátního tarifu), celkem bude zástupci stěžovatele z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. května 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu